

nem három arasznyira ágaskodván, ilyképen önté ki borgőzös lelke keserveit:

— Akit nem érdekel az erdélyi románok szörnyű helyzete, az annak a bizonyítékát szolgáltatja, hogy teljesen hiján van a nemzeti méltóságnak.

A korcsmai próféta nagy garral mondott kirohanása nagyszerű hatást ért el a választóknál, ezek ugyanis az ékes beszédre öklüket emelgették Gogára és nagy lelkesedésükben úgy elkergették a pernahajdert, hogy az oda soha többé be nem teszi a lábát.

A szerb seregre többet nem lehet számítani.

Zürich, január 14. Az olasz sajtó teljesen tájékozatlan az albániai helyzetről és ugyanaznap egyik lap kétségbeesetten, a másik bizakodóan ír róla. Az olasz kormány látna, hogy optimizmust és pesszimizmust egyaránt mérsékelje és szócsovében, a *Giornale d'Italia*ban cikket adott közre, mely a szerb hadsereg katasztrofális visszavonulásának sötét képével kezdődik, majd ezeket mondja:

— A szerb hadsereg legalább is a legközelebbi jövőben katonai feladatok megoldására képtelen. Az albán hegyvidéken való átvonulás alkalmával a tisztikar kénytelen-ségből fölládozta értékes tüzérségi anyagát, egész municióját és a trént, szóval mindazt a hadianyagot, amire harcoló hadseregnek szüksége van. Mekkora lehet a megmaradt csapatok száma? Százezer vagy ötvenezer? Nagyon nehéz a válasz, mert a különböző

oszlopok saját felelősségükre és veszélyükre a legkülönbözőbb visszavonulási irányokat választották. Mindenesetre bizonyos és ezt Olaszországba menekült szerb tiszték is bizonyítják, hogy a megmaradt tizezrek állapota több mint szomorú. Aki Albániát nem ismeri, nem alkothat magának fogalmat arról az óriási munkáról és azokról a hallatlan nehézségekről, mellyel az olasz katonák ott megbirkóztak. Hiába keresték az övig érő víz alatt, amely októbertől márciusig előtti a fél országot, a régi Via Egnatia és a régi velencei parti út nyomait. Hidak nincsenek, úgy, hogy a Volussa, a Skumbi és Semeni folyók egészen járhatatlanok. Az olasz katonák a barbarizmusnak és a nyomornak ezeket a nyomait eltüntették. A széles folyókra olasz csapatok hidat vertek, amelyek a legsúlyosabb teher alatt sem roppannak össze. Utakat építettek, amelyek igazában hidaknál nem egyebek. Most azon iparkodik az olasz expedíciós sereg, hogy megtekeresse a lázongó albán törzseket, amelyek sokban hozzájárultak ahhoz, hogy a szerb hadsereg és a szerb menekülők visszavonulása katasztrofális lett. Ezek a törzsek egész ezredekert megtámadtak, körülzártak és megtizedeltek.

A törökök nagy offenzívára készülnek.

Athén, január 14. A *Messenger d'Athènes* közli, hogy a törökök részéről támadás várható. Minden fegyverbíró török férfit, azokat is, akik a katonáskodástól pénzzel váltották meg magukat, behívták s ily módon százezrekre menő új hadsereg fog alakulni.

A görögök utat nyitnak a németeknek.

Genf, január 14. A lyoni „Progrés“ athéni értesülése szerint a Florinában állomásozó görög hadosztály parancsot kapott, hogy Larisszába vonuljon vissza, hogy a Monasztirből jövő német csapatoknak akadálytalan átvonulást biztosítsa.

Az olaszok háborús irodalma.

— Az árulás tükre. —

Voltolini gróf fönti címen a *Vossische Zeitung* legutóbbi számában ezeket írja:

Kilenc hónapnyi időt engedett meg magának Olaszország, míg ledobta magáról az álarcot és árulása befejezett tényé változott. Ez alatt a kilenc hónap alatt töle telhetőleg úgy katonailag, mint pénzügyileg készült fel, úgy, hogy jól felkészülten támadhatta volt szövetségeseit hátba. De fölkészült a háborúra irodalmi téren is. Ami 1914. nyara és 1915. májusa között a könyvpiacra megjelent, az mind Olaszország szövetségese elleni gyűlöletének a bélyegét hordja magán. Aki erről meg akar győződni, az csak lapozza végig a milánói Rava kiadványát, amelyet az időszerű röpiratokból állított össze. Salvemini Gaetano például „Háború vagy semlegesség“ címen lángoló hévvel követeli a szövetséges monarchia ellen a háborút, Ojetti Ugo műkritikus 1866-ért revansra tüzezi a földieit és gyalázza a német kulturát és civilizációt, Alberti Mario pedig „Adria és Középtenger“ című könyvében a mellett bizonykodik, hogy az esetben, ha az Adria olaszvá válik, Trieszt és Fiume mitsem veszít gazdasági tekintetben. Ferrero Guelfino kifejti, hogy a világháborúnak az oka Németország. Borgese tanár valószínűsíti a hehozissal magasztalja a világháborút, a mely „Olaszország felszabadító háborúja.“ És ez a Borgese német egyetemeken végezte a tanulmányait! Nem ehhez a kiadvány-sorozathoz tartozik ugyan, de rendkívül jellemző e korszak irodalmára Traversi Giannino dramaturgusnak a műve: „A hunok és a többiek“, megfelelő rajzokkal és karikatúrákkal. Kik ezek a hunok, az nem szorul magyarázatra. Az egyetlen író, aki legalább formailag alkotott érdemes munkát, Benelli Sem, akkor még remete Levantóban, ma pedig mint katona küzd a fronton. Ámde az esztétikailag kiváló forma dacára is Benellinek az a törekvése, hogy a németiséget olvasót előtt gyalázza és a rómaiságot képviselő olaszszággal szemben csekélyebb értékűnek minősítse. Művének címe: „A centaurok lakodalmá.“ Ez a dráma a középkori császárság legköltoibb korából. III. Ottó idejéből veszi a tárgyát. Cselekvénye rövid vonásokban: III. Ottó, egy hősi dinasztia szép, de beteges sarja. Itáába jött, hogy az örök város romjain fölépítse a római-német császárság új, mithikus fényvel övezett székhelyét. Ez ellen a terv ellen fellázad Crescenzió, a nemes római, akinek lelke telve van az antik hagyományoktól. Ottó ideáljával szemben lángoló szavakkal fölébreszti a római népben az ó-római köztársaság visszaállítására irányuló vágyat. Ámde a császár erősebb. A lázadó Crescenziót az Angyalvárban körülfűlják. Ottóban megnyilatkozik a császári nagylelkűség és Crescenziót meghívja a Monte Mario lábánál levő táborába egy megbeszélésre. Crescenzió néhány lovagja és szép felesége, Stefánia kíséretében éjnek idején meg is jelenik a megbeszélésen. Azonban a császár kívánságainak nem enged. A szokatlan ellenkezés miatt feldühödve, Ottó megparancsolja lovagjainak, hogy a lázadót megöljék. Rövid harc, amelynek küzdelméből kicsendül Crescenziónak feleségétől való bucsuszava és a vissza nem hozható mult rajongója meghal a lovagok kardcsapásai alatt. A katonák meg akarják ölni Stefániát is. Ekkor a császár tekintete ráesik a szép nőre, akit a lovagok győzelmi zsákmányul

Kalodont

új csomagolás.

A mai viszonyok kényszerítenek bennünket arra, hogy közel 30 év óta forgalomban levő csomagolását a

„**KALODONT**“ fogkrémünknek megváltoztassuk.

A tubus csomagolása ezután nem tokban lesz, mint eddig, hanem redőzött dobozban, melynek jelzése és színezése ugyanolyan, mint a mi tubus cimkénk, mely minden államban törvényileg védve van.

A világszerte ismert és mindenütt kedvelt „Kalodont“ ezután is, mint eddig, felülmulhatlan minőségben kerül forgalomba.

Sarg F. A. Fia és Ta.

WIEN, IV.

BERLIN.